

lighed havde faaet over ham, skønt han mere end én Gang havde grebet sig i at beskæftige sig med hende eller med noget, hun havde sagt, naar han troede at tænke paa Nanny, og ofte, naar han sad overfor hende og i Smug studerede hendes sære, sfinksagtige Træk, havde haft en egen betagende Fornemmelse af at sidde Ansigt til Ansigt med selve Vidskabsdybets ungdommelige Bevogterske. Hun kunde, ligesom Dr. Nathan, bruge Ord, der i et Glimt — ligesom et Lyn — belyste fjerne, ham ganske fremmede Tanke-Egne, — himmelstormende Tinder og solbelyste Sletter, — der siden lokkede og drog ham som et Fata Morgana. Hun kunde paa sin skødesløse Maade henkaste en Ytring, der pludselig ligesom aabnede ham et helt nyt Udsyn over Menneskelivet, dets Kaar og Kamp og Maal.

Saaledes en Aften, da de tilfældigt kom til at være nogle Øjeblikke alene inde i Dagligstuen. De havde Plads hver paa sin Side af Bordet, og Jakobe — der sad i sin sædvanlige Stilling med Haanden under Kinden og bladede i et Billedværk — gjorde da pludselig Per det Spørgsmaal, hvorledes det egentlig var gaaet til, at han, som var en Præstesøn, havde faaet Lyst til at blive Ingeniør.

For at undgaa en Besvarelse, sagde han hurtigt:  
 »Synes De maaske ikke om den Stilling?»

Hun svarede, at hun, dersom hun havde